

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 18	15. September 1909	58. Aargang

Tiende.

Af Geo H. Brimhall, Præsident over Brigham Young Universitet, Provo, Utah.

Dens historiske og dens teologiske Sider — dens timelige Velsignelser — dens aandelige Velsignelser — Straffen for ikke at overholde den — dens Indflydelse paa Samfundet — dens sjælelige Indflydelse.

Tiende er ældre end Israel. Den praktiseredes af Abraham, som gav Tiende til Melchisedek. Jakobs første Løfte, efter at han havde forladt sin Faders Hus, var, at han ved Bethuel lovede: „Da skal denne Sten, som jeg haver oprejst til et Kjendemærke, være et Guds Hus; og jeg vil visseligen fortiende til Dig Alt det, Du giver mig." (1 Mos. 28, 22.) Tiende som Lov og Ordinance var kjendt, praktiseret, men ogsaa forsømt af gamle Israel. Gjennem Profeten Malachias revsede Herren Folket, naar de forsømte at betale deres Tiende. Jesus selv erkjendte Gyldigheden af Tiendeloven iblandt Jøderne og befalede dens Overholdelse, naar han siger: „Vee eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjenskalke! at I tiende af Mynte og Dild og Kommen, og efterlade de Ting, som svarere ere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro. Disse Ting burde man gjøre, og ikke forsømme de andre." (Matth. 23, 23.) Tiendeloven kjendtes iblandt Nephiterne, og Tiende er en nødvendig Del af kristen Civilisation.

Tiende er en Lov fra Gud til Menneskene med Løfte om Belønning for dens Overholdelse, men Straf for dens Forkastelse. Gud sagde til gamle Israel ved Profeten Malachias: „Fører al Tiende til mit Foraadshus, og lader Spise være i mit Hus." (Mal. 3, 10.) Paulus

sagde til Hebræerne: „Nu have vel de af Levi Børn, som annammede Præstedømmet, Befaling at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, alligevel disse ere udkomne af Abrahams Lænd.“ (Heb. 7, 5.) Følgende er en Aabenbaring, given til Profeten Joseph Smith, angaaende Tiende:

„Sandelig, saa siger Herren, jeg fordrer, at al deres overflødige Ejendom skal overleveres i Hænderne paa min Kirkes Biskop i Zion,

For mit Huses Opbyggelse, for Zions Grundlæggelse, for Præstedømmet, og for at betale min Kirkes Præsidentskabs Gjæld;

Og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiendeydelse.

Og derfor skulle disse, som saaledes have ydet deres Tiende, betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster; og denne Lov skal bestaa for dem evindelig, for mit hellige Præstedømme, siger Herren.

Sandelig siger jeg eder, det skal ske, at Alle, som samle sig til Zions Land, skulle yde i Tiende deres overflødige Ejendom samt holde denne Lov, ellers skulle de ikke befindes værdige til at forblive blandt eder.

Og jeg siger eder, om I, mit Folk, ikke iagttage denne Lov og holde den hellig og formedelst denne Lov helliggjøre Zions Land for mig, saa at mine Skikke og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, ser, sandelig siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder;

Og dette skal være et Exempel paa alle Zions Stave. Saa ske det, Amen.“ (Pagt. Bog 119. Kap.)

Ordene „fordrer“ og „skal“ i foranstaaende Aabenbaring lade ingen Tvivl tilbage om, at det er en Befaling. Dersom Tiendeloven var en frivillig Sag efter eget Valg og Skjøn, vilde der være anvendt andre Udtryk. Ved Tiende menes der først af Alt de Helliges „overflødige“ Ejendom og dernæst en Tiendedel af deres Indtægt; der er ikke Plads for Tvivl eller Misforstaaelse paa disse Punkter. Befalingen taler ikke om nogen Tiende, der er mindre end en Tiendel hverken i Kvantitet eller Kvalitet. Angaaende nærmere Forklaring over, hvad en Tiendedel af Ens Indtægt betyder, ville vi henvise til Herrens levende Orakler, og disse sige, at det betyder en virkelig Tiendedel af vore Indkomster; en Del af en Tiendedel bliver kun en Del af deres rette Tiende.

Ved at adlyde Tiendeloven blive vi Herrens Medinteressenter. Det er vel ogsaa Sandhed, at „hvo, som giver den Fattige, laaner Herren,“ men det at betale Tiende er at indsætte hos ham. Jakobs Løfte var en ligefrem Forretningskontrakt med Gud. Var det ikke en af Aarsagerne til hans Forretningsheld? Er ikke Herrens Opfordring til det gamle Israel om at forsøge at adlyde Tiendeloven som et Forretningsforslag, der er ligesaa anvendeligt paa os som et Folk? Profeten Malachias' Ord vare af saa stor Betydning, at Jesus gjentog dem hos Nephiterne og paastod, at det var hans Faders Ord, medens han paa samme Tid befalede, at de skulde nedskrives blandt dem, og hvorefter han lærte dem til Folket:

„Fører al Tiende til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit

Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth; om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser, og udgyde eder Velsignelse, indtil I ikke have nok at tage udi."

„Og jeg vil skjælde og straffe Æderen for eders Skyld, at den ikke skal fordærve eder Frugten paa Landet; og Vintræet skal ikke være eder ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth." (Mal. 3, 10. og 11., ogsaa Morm. Bog, 3. Nephit. 24, 10. og 11.)

Uden at dvæle længer ved de timelige Velsignelser, som ikke ere de største, saa finde vi tillige, at Opfyldelse af Tiendeloven er den bedste Assuranceforsikring mod den værste Ild. Herren erklærer til Profeten Joseph: „Ser, nu hedder det i Dag (indtil Menneskens Søn kommer), og sandelig, dette er en Offerdag og en Tiendedag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes (ved hans Tilkommelse) (Pagt. Bog 64, 23). Denne Opbrændelse maa blive virkelig eller figurlig eller begge Dele. Herren sagde til Israel ved Profeten Malachias: „Og alle Hedningerne skulle prise eder salige; thi I, I skulle være et behageligt Land, sagde den Herre Zebaoth."

Tempelordinancerne ere tilgjængelige for den, der betaler sin Tiende, dersom han iøvrigt er værdig til Guds Huses Velsignelser. Medens Efterlevelsen af hver enkelt Lov i Evangeliet forøger Kraften til at efterleve dem alle, saa vil dog Efterlevelsen og Overholdelsen af en enkelt ikke sikre Nogen fuld Salighed. Ærlig Tiendebetaling stiller den almindelige Dagarbejder lige med den rige Fabrikant i Herrens Bøger: Hver af dem har opfyldt Loven; Ingen af dem har gjort mere. Medens Tiendebetaling alene ikke er nok til at holde en Mand i Kirken, kan han dog ikke uden den beholde sin Stilling deri.

De, som forsømme at betale Tiende, sættes af Herren paa Listen blandt Røvere. Gud spørger Israel ved Profeten Malachias: „Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøve mig, og sagde: hvormed berøvede vi Dig? med Tienden og Opløftelsen." Burde vi ikke leve saa, at i al vor Omgjængelse hverken Gud eller Mennesker kunne sige, at vi røvede det, som vi besidde, fra Andre? Herren siger til Joseph Smith: „Men dersom de besmitte deres Arv, skulle de nedstyrtes; thi jeg vil ikke skaane dem, dersom de besmitte deres Arv. Vi tale om uren Vinding og Penge; er ikke en Arvelod, af hvilken Tiende ikke er betalt til Herren, ogsaa uren eller mangelfuld? Lad en Sandhedsgransker være aldrig saa ærlig i sit Ønske om at komme i Kirken, men dersom han vægrer sig ved at adlyde Tiendeloven, da hindrer han sig selv Adgang dertil. Herren erklærer, at Saadannes Navne ikke skulle findes paa hans Kirkes Bøger, idet der siges: Det er modsat Guds Vilje og Befaling, at Saadanne skulle have deres Navne indskrevne blandt Guds Folk, som ikke modtage deres Arvedel ved at hellige deres Ejendele ifølge Guds Lov, som han har givet, paa det at han maa kunne oppebære Tiende

fra sit Folk, at de kunne beredes til at undgaa Hævnens og Opbrændelsens Dag." (Pagt. Bog. 85, 3.) Templets Dør er lukket for dem, som ikke betale Tiende, og Privilegiet af hellige Handlinger deri er dem forholdt. Med hvilken Ret kan Nogen gjøre Fordring paa at anbetroes de højeste aandelige Velsignelser, naar han ikke er ærlig og oprigtig i timelige Ting? Hvorledes kan en Mand gjøre Fordring paa Templets Velsignelser, naar han selv nægter at hjælpe til at bygge og vedligeholde det.

Er ikke ogsaa en Ikke-Tiendebetaler uværdig til at deltage i det hellige Sakramente? „Hvo som æder og drikker uværdig, æder og drikker Fordømmelse til sin Sjæl." At være uværdig i denne Henseende er at være sig selv bevidst, at man ikke er i fuld Harmoni med Sakramentbønnen, som opsendes, og derfor heller ikke i Liv og Opførsel kan siges at være en sand Repræsentant for en Jesu Discipel. Hvorledes kan et Individ i Kirken, som ikke er villig til at betale Herren sin Tiende, deltage af Brødet, i hvilken Handling han vidner for Gud og Mennesker, at han er villig til at holde Jesu Befalinger? Det hellige Løfte, vi gjøre ved denne Lejlighed, findes i Bønnen, der lyder saaledes:

O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Brød for alle deres Sjæle, som nyde deraf, at de maa æde det til Ihukommelse om din Søns Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paatage dem din Søns Navn, og bestandig erindre ham, og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen.

Hvor meget er en Ikke-Tiendebetaler værdig til at deltage af Vandet i Sakramentet, da han ved at gjøre saa vidner for Gud i sine Søskendes Nærværelse, at han altid vil erindre vor Herre Jesum Kristum? Bønnen for Vandet lyder saaledes:

O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Vand for alle deres Sjæle, som drikke deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om din Søns Blod, der blev udgydt for dem, paa det de maa vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, saa at de maa have hans Aand hos dem. Amen.

Naar vi forsømme Tienden, gjøre vi os da ikke skyldige i en farlig Forglemmelse af Herren? En Person, som vedblivende forsømmer at betale sin Tiende, ender sikkert i Apostasi. Herren har selv sagt, at hver den, som ikke overholder Tiendeloven, skal findes uværdig til at forblive iblandt hans Hellige. Hvo vover da at gjøre Gud til en Løgner? En formel Udelukkelse for Forsømmelse af Tiende vil maaske aldrig finde Sted. Et Individ, der gjør sig skyldig i en saadan Forsømmelse, vil vel ikke afskjæres, men han vil dø aandelig bort fra Kirken. De almindelige Skridt til Frafald ere i Almindelighed følgende: 1. Formindskelse i Tiendebetalingen. 2. Undskyldninger, der ikke tilfredsstille Sjælen. 3.

Fuldstændig Forsømmelse af Tiendeloven. 4. Kritik angaaende Tiendens Anvendelse. 5. Sløvhed i andre Pligter. 6. Almindelig Ligegyldighed vedrørende Kirkens Interesser. 7. En bestemt Modstand mod Herrens Værk. Enhver vil maaske ikke følge netop denne Orden i sin Tilbagegang, men hans Forfald er sikkert, og Enden er vis. Herren har sagt det, og Historien har bekræftet det paa Individer og Folk.

Tiendelovens Indflydelse paa Samfundet viser sig at være den mest naturlige og ligelige Fordeling for offentlig Understøttelse. Bag denne staar det Princip, som Frelseren indførte: „Af ham, hvem Meget er givet, skal ogsaa Meget kræves." Tiende er en Indkomstskat, indført ved guddommelig Befaling og betalt som frivilligt Offer. Inkassationen er fri fra al anden Tvang end den, som et Individs Intelligens og Samvittighed medfører. Det, at give af vor Overflod, naar vi indgaa i Kirken, er af den højeste Samfundsværdi. Det er en Slags finansiel Fødsel. Vi komme alle ind i Verden som Lige. Vi komme ind i Kirken ved Daab med lige aandelige Privilegier, hver især med det Nødvendige, men ingen med Overflod. Vi blive Alle underkastede Tiendeloven og gjøres alle lige i Herrens finansielle Sfære. Det var uden Tvivl det, som Jesus ønskede at lære den unge, rige Mand, der roste sig selv af sin moralske Rigdom og af, at han havde holdt alle Budene fra sin Ungdom. Men da Mesteren benyttede den finansielle Maalestok overfor ham: at bringe ham ned til det, han behøvede, da modsatte denne Sandhedens og det evige Livs Aspirant sig at fødes finansielt ind til det Liv. Hans Overflod var hans Ejermand, og „han gik bedrøvet bort". Sammenlign Forskjellen mellem en Mands Fornødenheder og hans Begjærligheder.

Tiende er en fuldkommen finansiel Lov. For den, som tror derpaa, er den en Æresgjæld, den højeste sociale og individuelle Æresgjæld. Æresgjæld maa betales forud for al anden Gjæld. Ugaranterede Kreditorer have først Krav paa Opmærksomhed. Panteobligationer ere beskyttede ved materielle Garantier, men for Æresgjæld er det Vedkommende selv, der indestaar. Som Regel kan det siges, at Mænd i Kirken, der ikke vilde betale deres Tiende, heller ikke vilde betale deres øvrige Gjæld. En ærlig Tiendebetaler har sit Samfunds Tillid. „Falsk mod Mand, falsk mod Gud", er et sandt Ordsprog, men ikke mindre sandt er det, som siger: „Trofast mod Gud, trofast mod Mennesker."

Jeg kom en Gang i Samtale med en Ikke-Mormon, en Gentleman, Ejer af store Rigdomme. Han spurgte mig angaaende Muligheden af at faa en vis „Mormon"-Forretningsmand af mit Bekjendtskab til at modtage 30,000 Dollars i hans Forretning. Jeg oplyste ham om, at nævnte Herre kun forvaltede sine egne Penge; dog vilde jeg forespørge hos ham. „Men hvorfor har De en saa ubegrænset Tillid til den Mand?" spurgte jeg. „Jo," var hans Svar, „han er en ærlig Mand. Jeg veed,

han betaler sin Tiende. En Mand, der er finansiel ærlig mod sin Gud, som han ikke har set, vil altid være det samme mod sin Broder, som han har set. Men der er heller ingen Tvivl angaaende hans finansielle Dygtighed; thi han har jo arbejdet sig selv op." „Ja," sagde jeg, „det har han ved Herrens Hjælp."

En anden Gang havde jeg Lejlighed til at diskutere „Mormon"-Finanser med en Bankier, som ikke tilhører vor Kirke, og i Samtalens Løb sagde han: „Min Erfaring er, at naar en Mand iblandt eders Folk er en trofast Tiendebetaler, kan man trygt laane ham Penge."

En Skatteopkræver meddelte mig, at han havde erfaret, at en ærlig Tiendebetaler altid opgav sine Ejendele korrekt og betalte sine Skatter uden at klage.

Tiende hindrer Egennytten hos Giveren og beskytter Modtageren fra Ydmygelse.

„Hvor meget Tiende har Du betalt dette Aar?" spurgte en Vantro sin Mormon-Nabo. „200 Dollars," var Svaret.

„Du er en Taabe," sagde Skeptikeren. „Jeg vil faa mere Ros og hæderlig Omtale ved at omdele en slagtet Oxe og nogle Tønder Kul blandt de Fattige til Jul, end Du vil faa for hele den Sum, Du har betalt til Kirken."

Lad os nu undersøge og overveje disse to Individers Indflydelse i Samfundet. Den, som betaler, hvad han tror at være en Obligation af guddommelig Oprindelse for det offentlige Gode, og Modtageren af disse Gaver veed ogsaa, at det er et System, som Herren har planlagt. Han er bleven hjulpet og er taknemlig baade for Systemet og dets Skaber. Han har ikke Forpligtelse overfor noget Individ. Menneskeros er udenfor Spørgsmaalet. Den Anden derimod har ydet sin Hjælp af Forfængelighed og Ærgjerrighed, og derved sætter han Modtageren i Taknemligheds-gjæld. Personlig Ære og Pris er uundgaaelig; men Taknemlighed for Systemet er umulig, Individer, som paatage sig at omdele deres egen Tiende, ere enten mistænksomme overfor Guds Agenter, eller ogsaa ere de overdrevent begjærlige efter at faa Ros og Omtale for Godgjørenhed.

Tiendelovens Overholdelse eller dens Forsømmelse kan ikke undgaa at øve Indflydelse paa den største af alle Samfundsformer, Familien. Hvorledes ville ifølge Loven om medfødte eller nedarvede Tilbøjeligheder Følgerne blive hos Afkommet af saadanne Forældre, som ere sig selv bevidste, at de aldrig have handlet ærligt mod deres Gud? Og paa den anden Side: Hvilke Resultater kunne Forældre, som altid have været ærlige og oprigtige mod deres himmelske Fader, forvente at se udviklede i deres Afkom?

Tiendelovens sjælelige Indflydelse er ogsaa af vid Betydning, fordi den, der antager Loven, selv erkjender Forpligtelsen. Den er en af de mest paalidelige Garantier imod Begjærlighed. Den fritager en Person

fra at være Slave af sine Omgivelser. Tiendebetaleren er Herre over sit Gods, medens Godset intet Herredømme har over ham. Tiende er ogsaa en Kilde til Opmuntring derved, at ethvert Individ føler sin individuelle finansielle Ligeværdi overfor sin Gud. Den er ogsaa et System, som udvikler Velgjørenhed uden dermed følgende forfængelig Ros og Hæder.

Den vedvarende Pligtfølelse af at betale Tiende fremavler Ideer og Følelser af Aktivitet og Flid, der give Karakterstyrke og ædel Udholdenhed i det Gode i vort eget Selv. Tienden er ogsaa en progressiv Handling, der udkræver en levende og tiltagende Tro. Det er en stadig Øvelse af Trofasthed i det Guddommelige indeni os med det Guddommelige udenom os. Det prøver og øver vor Dygtighed i at staa urokkelig paa Ærens Post med alle Lejligheder til at forlade den. Det udvikler et individuelt Kjendskab til Gud og fremavler et Slags Kammeratskab med det Guddommelige, der øger en finansiel Tillid og en nødvendig ideal Følelse af Ro og Tilfredshed, ikke Inaktivitet, men sand Energi. I den trofaste Tiendebetalers Lexikon findes ikke Ordet Karrighed. Hans Selvtillid er saaledes styrket ved hans Tillid til Herren, at hans aandelige, intellektuelle og finansielle Synsmaade tiltvinger sig Tillid og frembringer Midler. Gjennem Døren, som fører til Guds Riges Velfærd, findes den eneste Vej til evindelig Besiddelse og Forøgelse. Kundskab, indvunden ved at handle, er mere værd end Kundskab, erhvervet paa anden Maade. Det er prøvet Sandhed; det er Lys saavel som Varme. Tiendeprincippet kan kun delvis rummes i Ordet; den fulde Kundskab erhverves alene ved at udøve og overholde det.

Lovenes Lov fra en Sidste-Dages Helligs Synspunkt er fremsat af Profeten Joseph Smith som følger: „Der blev en Lov uigjenkaldelig fastsat i Himmelen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser ere forjættede; og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet."

Nu, vi ønske Velsignelser. Vi ønske, at Landet vedblivende skal være et Zion for os. Vi ønske selv at være et Zion, de Rene af Hjertet. Vi ønske at udgjøre et overordnet Samfund. Vi ønske ved vort Liv og Opførsel at vise, at Evangeliet er en Plan, lagt af Gud, hvorved Mennesket kan naa den højeste Tilfredshed og Fryd. Vi ønske Arvelodder med ren Titel dertil. Vi ønske at vedligeholde et Skolesystem, der vil sætte os øverst i Lærdommens Rækker som et Folk. Vi ønske at være Staden paa Bjerget og Lyset paa Stagen, at Mennesker, som se vort gode Arbejde, maa ære vor himmelske Fader. Vi ønske at skabe Historie, som vil blive en sublim Inspiration for vore Efterkommere.

Tiende er den Lov, hvoraf disse Velsignelser afhænge.

Onsdag den 15. September 1909.

Henry O. Poulsen,

der den 4. August afløste Ældste N. P. Nielsen jun. som Missionssekretær, blev født i Richfield, Utah, den 31. Juli 1881; hans Forældre vare Poul Poulsen og Oleana, født Olsen. Allerede fra Barndommen viste han Interesse for Religionen, og ved 12 Aars Alderen ordineredes han til Diakon; ved Flid og Punktlighed i sine Pligter gjorde han sig fortjent til Forfremmelse i de forskjellige Grader af det aaronske Præstedømme, indtil han 4 Aar senere ordineredes til Ældste og beskikkedes til Quorumets Sekretær. Han har nydt en god Skoleuddannelse i Richfields Højskole og blev senere en fremragende Graduent fra Brigham Young Universitet i Provo. Han virkede som Lærer i Countiets offentlige Skoler i 2 Aar, men tog derefter fat paa Bankarbejde, med hvilket han var beskjæftiget, da han modtog Kaldelse fra Kirkens Første Præsidentskab til at udføre en Mission til Skandinavien. I Lydighed mod dette Kald forlod han Salt Lake City den 24. Juli 1907 og ankom til Kjøbenhavn den 12. August. Han beskikkedes her til at virke i Kristiania Konference, Norge, som er hans Moders Fødeland. De første 4 Maaneder arbejdede han i Larvik og Skien, hvorefter han forflyttedes til Kristiania og beskikkedes til Konferencens Sekretær den 17. Marts 1908, hvilken Post han beklædte, indtil han overtog sin nuværende Stilling. Broder Poulsen er et værdigt Exempel for unge Mænd; han er et Exempel paa, hvad Velsignelsen ved et rent Liv og Flid i Studier og Punktlighed og Paalidelighed i Pligters Udøvelse lede til. Som Kontormand er han dygtig; som en Ældste er han virksom og nidkjær i sit Arbejde med høje og ædle Motiver, der gjør ham respekteret og afholdt af sine Omgivelser, og som Missionær er han et Ideal.

Henry O Poulsen

Anders W. Winberg.

Denne gamle, hæderlige, trofaste Herrens Tjener afgik aldeles uventet ved Døden i sit Hjem, 19. Ward i Salt Lake City, Mandag Morgen den 9. August. Han overværede som sædvanlig Eftermiddagsmødet i Tabernaklet og begav sig derefter hjem. Kort efter følte han Smerte omkring Hjertet og i Armene, dog uden at han selv eller hans Omgivelser foruroligedes derved. Natten henrandt, og om Morgenen bad han om en Drik Vand, hvorefter han paany gik til Ro for ikke mere at vaagne. Den udødelige Aand havde forladt den jordiske Hytte, og Broder Winberg var ikke længere til Huse blandt „Dødelige i Dødelighedens Land“. Begravelsen fandt Sted Fredag den 13. August fra 19. Wards Forsamlingshus under Forsæde af Biskop Osborne Widtsoe. Kisten var aldeles begravet under Blomster og Grønt, og hans sørgende Familie og Nærpaarørende sammen med sympatetiske og taknemlige Venner bivaanede en Sørgehøjtidelighed, hvor varme Hjerter i Sang og Tale ofrede deres sidste og værdige Tribut til en kjærlig Fader, en trofast Broder og en usvigelig Ven. Fulgt af en stor Skare bragtes de jordiske Levninger til Kirkegaarden, hvor de under impressive Ceremonier overlodes til Moder Jord, hvorfra de vare komne.

Broder Winbergs Liv har altid været virksomt. Hans Bøn var stadig med Vismandens Ord: „Lad Forfængelighed og Løgn være langt fra mig; giv mig ikke Armod eller Rigdom, men tildel mig mit beskikkede Brød.“ Han blev heller ikke her i Livet rig paa Verdens Gods, men var altid villig og rede til at lægge sit „Alt“ paa Alteret for at fremhjælpe Sandhedens Sag. Han blev født i Universitetsstaden Lund i Sverige den 13. Februar 1830 og forenede sig med Kirken ved Daab den 18. Februar 1851. Daabshandlingen udførtes i Øresund ved Sjælland af Ældste John E. Forsgren, og han begyndte strax sin Virksomhed som Missionær. Efter at have boet en Del Aar i Utah udførte han fra 1862—65 en anden Mission i Skandinavien, og i 1867 beskikkedes han til at præsidere over de skandinaviske Møder i Salt Lake City, en Plads, han beholdt i mange Aar. I 1876 paabegyndte han Udgivelsen af det dansk-norske Ugeblad „Bikuben“ for at give de skandinaviske Hellige et Organ, hvori de kunde tale deres egen Sag, en Mission, som Bladet stadig indtil i Dag trolig har søgt at udføre.

I en Række af Aar var han Medlem af Højraadet i Salt Lake Stav af Zion og blev for nogle Aar siden ordineret til Patriark. Han har ved sit rolige, uegennyttige Liv rejst sig et Minde, der vil hædres her og belønnes hisset. Det ædle Metal, af hvilket han var dannet, blev end renere og mere skinnende, eftersom Tidens Poleerstaal bearbejdede dets Overflade. Hans livslange Ven, C. C. A. Christensens Ord om ham passe fortræffeligt, naar han siger:

„Han, som en trofast Sjælehyrde,
Taalmodig bar sit Kors og Byrde
I Livet til sin sidste Stund;
Og om end her han syntes ringe,
Saa kan han dog sin Herre bringe
Med Glæde Renter af sit Pund."

Søndagsskolernes Program for Oktober 1909.

1. Klasse.

28. Lektie: Profeten Elias fødes af Ravnene. (1 Kong. 17. Kap.)
29. Lektie: „Ser til Himmelens Fugle." (Matth. 6. Kap.)
30. Lektie: Hvordan vi ere forsørgede i vore Dage.

---

2. Klasse.

28. Lektie: Jesus forraades og gribes. (Matth. 26, 47—56.)
Lær 52. Vers udenad og forklar dets Moral.
29. Lektie: Jesus forhøres af Pilatus. (Matth. 27, 11—30.)
Lær. 24. Vers udenad og forklar dets Moral.
30. Lektie: Korsfæstelsen. (Matth. 27, 31—50.)

---

3. Klasse.

28. Lektie: Folkeopløb og Arrest. (Ap. Gj. 21, 27—40.)
29. Lektie: Sammensværgelse mod Paulus. (Ap. Gj. 23. Kap.)
30. Lektie: Forhøres af Felix. (Ap. Gj. 24. Kap.)

---

4. Klasse.

28. Lektie: Den hellige Nadvere. Indstiftet af Frelseren. (Matth. 26, 27—29; Mark. 14, 22—25; Luk. 22, 17—20.)
Til Minde om Frelserens Lidelse og Død. (Luk. 22, 19—20.)
Maa ikke nydes uværdig. (1 Kor. 27 og 31.)
Sakramentmøder. (Ap. Gj. 2, 46; 20, 7.)
29. Lektie: Visdomsordet. Et Princip med Løfte om Velsignelse. (2 Mos. 12, 21—29; Pagt. Bog 76, 5—10; 89, 3 og 18—21.)
Advarsel mod ondskabsfulde Menneskers Planer. (Pagt. Bog 89, 4.)

Stærke Drikke skadelige. (Ordspr. 20, 1; 23, 29—32; Es. 5, 11 12; 28, 7. Pagt. Bog 27, 3—4; 89, 5—7.)

Tobak ikke for Mennesket. (Pagt. Bog 89, 8.)

Jordens Frugt er nyttig. (Pagt. Bog 59, 17—20; 89, 9—17.)

30. Lektie: Tiende. Abraham betalte Tiende. (1 Mos. 14, 18—20; Hebr. 7, 2—9.)

Jakob betalte Tiende. (1 Mos. 28, 20—22.)

Tiende, en Befaling ved Moses. (3 Mos. 27, 30—33. 4 Mos. 18, 20—32. 5 Mos. 14, 28—29; 26, 12—13.)

Tiendeloven anvendt blandt Israel. (2 Krøn. 31, 4—13; Nehem. 10, 37—38; Mal. 3, 8—12.)

Loven godkjendt af Frelseren. (Matth. 23, 23. Luk. 11, 42; 18, 12.)

De Sidste-Dages Hellige skal betale Tiende. (Pagt. Bog 64, 23; 85, 3—5; 119, 1—7.)

Velsignelser for at betale Tiende. (Mal. 3, 10—12. Pagt. Bog 64, 23; 85, 3.)

Efteraarskonferencerne

ville blive afholdte som følger:

Kjøbenhavn Lørdag og Søndag den 25. og 26. September.

Aarhus Lørdag og Søndag den 2. og 3. Oktober.

Aalborg Lørdag og Søndag den 9. og 11. Oktober.

Kristiania Lørdag og Søndag den 16. og 17. Oktober.

Trondhjem Lørdag og Søndag den 23. og 24. Oktober.

Bergen Lørdag og Søndag den 30. og 31. Oktober.

Det første Møde afholdes Lørdag Aften, de øvrige Møder Søndag Formiddag Kl. 10, Eftermiddag Kl. 2 og Aften Kl. 7.

Mødet Søndag Formiddag bliver overladt Søndagsskolerne.

Mandag Formiddag afholdes Præstedømsmøde og om Aftenen Nadversmøde.

Tirsdag Aften ville Kvindelige Hjælpeforeninger holde Møde.

Fra Søndagsskolerne udbedes en fuldstændig Rapport over Virksomheden fra sidste Konference, og fra de Kvindelige Hjælpeforeninger udbedes Rapport for det forløbne Aar med Angivelse af Antallet paa Funktionærer og Medlemmer, hvor mange Møder der ere afholdte samt den finansielle Forfatning og Udsigterne for Fremtiden.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 8. September ankom Ældsterne George William Thulin fra Salt Lake City og Andrew Larsen fra Sterling Canada for at virke i den skandinaviske Mission.

Beskikkelse. Ældste George William Thulin er beskikket til at arbejde i Bergens Konference og Ældste Andrew Larsen til at arbejde i Kjøbenhavns Konference. Ældste John Christoffersen blev den 4. August beskikket til at afløse Ældste Andrew K. Andersen som Præsident over Aarhus Konference.

Afløsning. Jørgen Madsen er hæderligt løst fra sin Virksomhed i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Hjemkommen. Missionspræs. Andrew Jenson ankom til Kjøbenhavn Mandag den 6. ds. efter at have besøgt flere af Europas seværdige Steder. Efter at have taget Afsked med sin Familie i Dieppe, Frankrig, hvorfra de toge til London, vendte han tilbage til Danmark og tog direkte til Aarhus, hvor han eftersaa Forretninger vedrørende Missionen. Overalt, hvor han kom hen, fandt han vore Ældster flittige og højlig interesserede i deres Arbejder; store Mængder af Skrifter og Bøger uddeles allevegne, og Udsigterne til en god Høst ere særdeles lovende.

Besvarelse af Bønner.

(Fra „Millennial Star".)

Paa Grundlag af et Brev, vi havde modtaget fra Præs. Rushton, besøgte vi en gammel Herre ved Navn Benjamin Barlow, som bor i West Ilsley, og som annammede Evangeliet i Newbury for mere end 20 Aar siden. Strax efter, at Ældsterne vare flyttede bort fra Newbury, bosatte han sig paa det førstnævnte Sted, hvor han har boet i de forløbne 11 Aar. En Tid holdt han „Mill. Star", men saa bortkom Adressen til Liverpool; han kunde derfor ikke sætte sig i Forbindelse med Missionskontoret, og han traf aldrig sammen med nogen Ældste paa den Egn, hvor han boede. Saa gik det op for ham, at han maatte møde Verden alene, hvad hans Religion angik; næsten alle hans Slægtninge og fordums Venner havde vendt ham Ryggen, kun fordi han var bleven Mormon.

Da vi kom, var han meget glad og fortalte om et Syn, han havde havt; det havde givet ham fornyet Styrke og var tillige et Bevis paa, hvordan Gud besvarer de Troendes Bønner. Om dette Syn fortalte han følgende: „En Søndag Eftermiddag i Juli 1908 følte jeg mig meget nedtrykt og forladt; thi jeg havde ikke set en Ældste i næsten 10 Aar. Jeg gik da ind i Sideværelset og bad inderlig til Gud, at han vilde sende nogle Ældster til min Dør. Da jeg rejste mig fra Bønnen, vendte jeg tilbage til dette Værelse og saa' nu, at min Bøn allerede var opfyldt. Foran mig stod nemlig to unge, godt udseende Mænd; de

lignede hinanden meget, kun var den Ene lidt højere end den Anden. O, hvor jeg fyldtes med Fryd; thi ved den gode, himmelske Indflydelse, de bragte, kunde jeg med eet se, at de vare Engle, sendte fra Gud. Vi sad ned og samtalede en Tid, og de opmuntrede mig til at forblive trofast og ytrede mange trøstende Ord. Efter at jeg havde samtalet en Tid, forsvandt den Ene pludselig, og nogle Øjeblikke senere rejste den Anden sig; idet han gik over mod det modsatte Hjørne, forsvandt ogsaa han, ligesom om han var gaaet gjennem Væggen. Jeg saa paa mit Uhr, der netop da viste paa 4½; de maatte altsaa have opholdt sig hos mig henimod en halv Time, thi da jeg gik ind i Sideværelset for at bede, saa jeg paa Uret, der manglede lidt i 4. Øjeblikkelig gik jeg udenfor for at se, om jeg kunde opdage dem; men jeg saa' kun en Dame, som bebor den anden Lejlighed. Hun sagde til mig: „De havde nok Besøgende i Eftermiddag?" Jeg fortalte hende, hvad der var sket, og spurgte hende, om hun havde set dem, hvortil hun svarede Nej, men hun havde hørt dem tale. Hun vilde vide, hvilken Vej de gik, men jeg sagde hende, at det vidste jeg ikke selv. Jeg talte aldrig mere derom med hende; thi de Besøgende lode mig forstaa, at jeg kun skulde fortælle om dette Besøg til Saadanne, som havde annammet Evangeliet; at fortælle det til Andre vilde intet Godt bringe, men snarere forøge Forfølgelserne imod os. Nu ønsker jeg, at I ville gjentage dette mit Vidnesbyrd baade til Ældsterne og til de Hellige, naar I komme til London; thi jeg veed, at Evangeliet er Sandhed, og at disse Sendebud kom for at besvare mine Bønner."

Da vi bød ham Haanden til Farvel, fyldtes hans Øjne med Taarer; han udtrykte sin store Glæde over vort Komme og sagde: „Jeg er lykkelig nu, thi jeg har ønsket, haabet og bedet, at Herren vilde sende nogle Ældster til mig, for at jeg kunde meddele dem mine Erfaringer, som maaske kunde være en Styrke og Opmuntring for Andre, saaledes som de have været det for mig!"

Hyrum Ricks jun. og Warren Shurtliff.

Betydningsfuld Statistik.

(Fra „Liahona".)

Følgende Kommunikation fra Broder R. Michelsen, Salt Lake City, giver nogle statistiske Oplysninger af stor Værdi, da de vise Mormonfolkets moralske Stilling i Utah sammenlignet med Ikke-Mormonernes sammesteds.

Hr. Redaktør!

For Mennesker med Forretning og Erfaring tror jeg, at paalidelig Statistik vedrørende Arbejde eller andre Ting har større Værdi end

hvilket som helst Argument, der kan fremføres; derfor foreslaar jeg, at De lejlighedsvis optager Saadant, der vedrører vor Kirke og vort Folk. Jeg har saaledes samlet en Del Fakta, der fortjene Opmærksomhed. Ældste David A. Smith, nu en af det præsiderende Biskopsraad, men for mange Aar siden en Funktionær i Amtmandens Kontor i Salt Lake City, meddeler mig, at der i 1905 gjennemsnitlig ansøgtes om 87 Skilsmisser hver Maaned, af hvilke 30 bevilgedes; men af de paagjældende vare kun 2 Par blevne gifte i Templet — kun 2 Tilfælde det hele Aar! Vel sandt, dette repræsenterer ikke alle Mormon-Skilsmisser i Landet; men man tør sikkert paastaa, at mindst Halvdelen af alle Mormonægteskaber foretages i Templerne og ere virkelige Mormonægteskaber. Derfor blive de nævnte Tal saa meget mere værd at lægge Mærke til, fordi de vise Mormonfolkets store Respekt og dybe Agtelse for Ægteskabets Hellighed.

I 1907 blev der taget Mandtal over Straffangerne i Statsfængslet; det fremgik heraf, at der fandtes 215 Fanger. Af disse vare 10 Mormoner, og 5 vare af Mormonforældre. Dette bliver saa meget mere iøjnefaldende, som 75 % af Utahs Befolkning er Mormoner.

Ifølge en Rapport fra Carrol D. Wright, de Forenede Staters Kommissionær, fandtes der 166,125 Mormoner i 1890, men i 1906 var Antallet steget til 396,354, altsaa en Forøgelse med 138 % i 16 Aar. Intet andet Kirkesamfund har ifølge nævnte Rapport tiltaget saa meget i den samme Tidsperiode, og vort Samfund staar nu som Nr. 8 i Størrelse blandt de øvrige i Landet. Ifølge det sidst optagne Mandtal staar Utah som Nr. 4 i Lærdom og Dannelse; kun 3 Stater, nemlig: Iova, Kansas og Nebraska, ere foran. Det bør ogsaa erindres, at Utah har mange Minebyer og Smelter, der almindelig søges af et stort Antal af ulærde og fremmede Personer, som ved deres Tilstedeværelse bringe Procenten ned. Af en nylig indgivet Rapport af Superintendent A. C. Nielsen angaaende Statens Skoler i Utah fremgaar det, at omtrent 1/3 af den hele Befolkning søger Skolerne. Om nødvendigt kunne disse Tal konstateres, men for mig er dette et højttalende Vidnesbyrd om Utahfolkets Integritet og om dets høje Standpunkt baade i Moral og Dannelse."

Hvorledes passer dette for dem, som altid hyle og jamre i „kristen Næstekjærlighed" over Utahfolkets dybe, faldne Tilstand, og som væde deres furede Kinder med Krokodilletaarer over det aandelige Mørke, der ruger over Mormonstaten, medens de lade Hatten gaa rundt til sympatetiske Meningsfæller for at sammenskrabe det „kjære Mammon" og ved Hjælp deraf udruste Emissærer til en Frelseexpedition blandt et Folk, der staar saa højt over dem og deres Udrustningsdepoter, som

Himmelen er over Jorden. Hvis Uvidenhed var det ledende Motiv, burde man ynke og tilgive dem, men som Sagerne staa, veed baade de og vi, at Midlet er slet, men Hensigten værre. Red.

Frygtelige Jordskjælv i Mexiko.

Om de for ca. 6 Uger siden i Mexiko stedfundne store Jordrystelser indløber der nu udførligere Meldinger, der give et samlet Billede af Katastrofens Omfang.

I selve Hovedstaden varede Jordrystelserne med smaa Afbrydelser ved i henved 30 Timer, og først Søndag den 1. August om Aftenen ophørte Stødene. Øjenvidner berette om Hundreder af Døde og Masser af Saarede, medens den materielle Skade endnu ikke tilnærmelsesvis kan opgjøres. Den prægtige gamle Kathedral-Kirke i Byen Mexiko er en stor Ruinhob, hvor de ved Kirken ansatte Gejstlige nu søge efter de under Murene liggende Relikvier og Kostbarheder uden at ænse den Fare, de enkelte tilbageværende Mure, der hvert Øjeblik true med at styrte sammen, frembyder. Blandt Byens Befolkning hersker vild Panik; alle Huse ere forladte, og Beboerne kampere under aaben Himmel, dels i Haverne og paa Byens store offentlige Pladser, dels ude omkring i Omegnen. De stakkels Mennesker lide stærkt under den Kulde, som en pludselig indtrædende Regn har ført med sig, og for at forøge Ulykkens Omfang udbrød der uheldigvis om Lørdagen Ild i et af Byens Kvarterer. Brandvæsenet var fuldstændig ude af Stand til at hjælpe, da Jordrystelserne om Fredagen havde ødelagt Vandledningerne.

Regjeringen har strax truffet omfattende Forholdsregler og organiseret Affendelsen af Telte og Nærindsmidler til alle de Egne, der bleve ramte af Jordskjælvet.

Katastrofen synes, efter hvad der nu meddeles, at have ramt flere af Provindserne langt haardere end Hovedstaden. Fra Ignala og Chilpanoingo mangler stadig alle nærmere Efterretninger, og det antages, at begge Byer ere fuldstændig ødelagte. I Havnebyen Acapulco ere samtlige langs Havnen liggende Huse styrtede sammen, men det lykkedes heldigvis Beboerne at redde sig i saa god Tid, at ingen Mennesker omkom. Om Aftenen kom der ny Rystelser, der bevirkede, at Kirkerne og saa godt som Resten af Byens Huse sank i Grus. Lige saa triste Efterretninger indløbe fra Byerne Pueblo, Vera Cruz, Oezata, Tlacotalpan og Hachua. I Acapulco ødelagdes endog det kolossale gamle Fængsel, der hidtil har kunnet modstaa selv de alvorligste Jordrystelser. I Byen Chipanoingo styrtede Guvernørens Palads sidst af alle Byens Bygninger sammen Lørdag Eftermiddag.

Det sydlige Mexiko, hvor Jordskjælvet denne Gang har forvoldt den meste Skade, har allerede i Aarene 1877, 1880, 1887, 1902 og 1907 lidt meget under lignende Katastrofer.

Tankesprog.

Giv dig aldrig Udseende af at være mere klog og lærd end dine Omgivelser. Gjem din Lærdom ligesom dit Uhr — i en privat Lomme, og tag det ikke frem oftere, end Du har Brug for det.

Chesterfield.

Mennesket bandt aldrig den ene Ende af en Lænke om sin Broders Fod, uden at Guds egen Haand bandt den anden om hans Hals, der gjorde saa.

Lamartine.

Missionærernes Rapport for August 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Isaac A. Jensen	Aalborg	21	12400	426	5185	897	53	8		
John C. Christoffersen	Aarhus	21	9836	207	5324	753	96	10	2	4
James J. Larsen	Kjøbenhavn	25	19056	552	15879	868	73	13		9
Enoch E. Christoffersen	Bergen	16	13871	353	6758	739	67	3	1	
John H. Berg	Kristiania	28	19863	532	8464	1133	138	4		
Søren Andersen	Trondhjem	16	4783	232	1633	279	53	4		
Totalsum for Missionen		127	79809	2302	43243	4669	480	42	3	13

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).